

Pegaza solījums

Pasaka par vienotību
un mieru

1. nodaļa

Reiz dzīvoja skaists, spārnots zirgs, ko sauca par Pegazu. Varbūt esat par viņu dzirdējuši? Daudzus gadus šis karaliskais lidonis savas dienas bija vadījis, pieņēpūkas vieglumā slīdot pa skaistām zilām debesīm vai spēlējoties negaisa mākoņos, izvairīdamies no zibens bultām, un bieži vien kopā ar varoņiem cīnoties pret dažādiem briesmoņiem. Bet todien Pegazs lidoja lēnām, spārnus skumji cilādams. Ieskatoties ciešāk, jūs redzētu, ka viņš raudāja; viņa asaras lija pār zemi, pār cilvēku mājokļiem.

Pegazs, mūžīgais ceļotājs, visu savu dzīvi bija mitis kādā senā pasaules daļā. Laika gaitā tur dzīvojošie cilvēki apvienojās, izveidojot daudzas dažādas valstis. Dažas no tām bija lielas, citas — mazas; vienās bija smilšaini tuksneši, citās — zaigojoši ledāji, vienās bija ziediem pilni lauki, citās — augsti kalni; vienās mājas bija zemas un plašas, bet citās pret debesīm slējās slaiki torņi. Mājas bija būvētas tā, lai tās būtu piemērotas katras zemes klimatam, tās bija celtas no koka, iekārtotas un izrotātas, kā nu kurā vietā bija pieņemts. Katrā valstī runāja savā valodā, un Pegazam, pārlidojot no vienas vietas uz citu, patika tajā klausīties.

Ar tik lielām atšķirībām varētu domāt, ka cilvēkiem, kas šajās valstīs dzīvoja, nebija nekā kopīga. Bija gan! Visur pa ceļam uz skolu uz ielas priecīgi klaigāja bērni, zemnieki strādāja uz lauka, rakstnieki rakstīja grāmatas, bet mūziķi — jautru danču mūziku. Visur cilvēki rosīgos ielu tirdziņos pirka un pārdeva gardus ēdienus un dažādus krāsainus nieciņus, un vakaros visi devās mājās, lai būtu kopā ar savu ģimeni un mīļajiem. Pegazam visas valstis šķita skaistas un viņam patika tajās ciemoties.

Tad kāpēc gan Pegazs raudāja?

Iemesls bija tas, ko viņš saskatīja no debesīm. Lidojot pāri sev tik mīļajām vietām, viņš redzēja, ka tur ir sācies kaut kas briesmīgs.

Lai gan cilvēkiem bija arī daudz kā kopīga, starp viņiem izcēlās savstarpējo atšķirību raisīti strīdi. Viņi pārstāja viens otram uzticēties, sāka kļūt aizdomīgi un baidīties viens no otra. Problēmas starp valstīm auga augumā, un nu tās viena otrai pieteica karu. Reiz tik dzīvīgās un priekpilnās tautas, kas tur dzīvoja, tika sašķeltas, ģimenēm bēgot un armijām kļūstot aizvien lielākām. Cilvēki vairs negāja uz darbu, skolas tika slēgtas un zemnieki pameta savus laukus. Caur bieziem dūmu mākoņiem rēgojās sabombardēto ēku drupas. Visur sardzē stāvēja uniformās tērpti kareivji, taču neviens vairs nejutās droši.

Pegazs augstu debesīs nespēja ticēt savām acīm. Viss, ko viņš redzēja, bija vienas vienīgas sāpes un ciešanas. Ko viņš varēja darīt? Kā viņš varēja palīdzēt? Viņš nesaprata, kāpēc cilvēki ir sanaidojušies. Bezcerības pārņemts, viņš aizvēra acis un sāka raudāt. Tas vairs nebija izturams, un tāpēc tajā pat brīdī Pegazs nolēma savu iemīļoto dzīvesvietu pamest. Viņš aizlidoja tālu prom no pilsētām, no kalniem un laukiem, no ledājiem un tuksnešiem, līdz beidzot nolaidās biezā, tumšā mežā. Nolaidies lejā pie rāmi plūstošas upes, viņš saklāva spārnus un pie sevis nosolījās: “Es nekad vairs nelidošu, es negribu vairs redzēt karu, kas iznīcina manu mīlo mājvietu.” Pegazs gadiem ilgi klīda pa mežu, nesastopot nevienu cilvēku. Viņa vienīgie pavadoņi bija meža zvēri.

Te kādu rītu upmalā viņš ieraudzīja lielu, baltu vērsi, kas stāvēja krastā un dzēra upes ūdeni. Līdzās vērsim stāvēja noslēpumaina meitene ar melniem matiem un tumšām acīm. Viņa bija ģērbusies skaistā kleitā zaigojošās krāsās un spilgtiem rakstiem, un, kad meitene kustējās, šķita, ka ap viņu lidinās sīkas zvaigznītes. Viņas tērpa krāsas Pegazam atgādināja par dzīvesprieka pilnajiem cilvēkiem valstīs, kuras viņš bija atstājis. Kad vērsis atkal noliecās padzerties, meitene palūkojās pāri vērsa skaustam. Ieraudzījusi Pegazu, viņa pasmaidīja.

“Labrīt, Pegaz,” viņa sveicināja tā, it kā to pazītu. “Mēs te gribam mazliet atpūsties un padzerties ūdeni.”

Pegazs pārsteigts atbildēja: “Tu zini, kas es esmu? Ir pagājis ilgs laiks, kopš pēdējoreiz redzēju cilvēku, un es domāju, ka jūs visi esat par mani aizmirsuši, bet es ļoti priecājos tevi satikt.”

Pirms viņš paspēja pajautāt, kas viņa ir un ko dara mežā, noslēpumainā meitene iesaucās: “Patiesi? Bet kā tas nākas, ka tu nevienu neesi redzējis?”

“Cilvēki parasti neienāk tik dziļi tumšajā mežā,” viņš atbildēja. “Viņi ir pārāk aizņemti, karojot un iznīcinot visu, ko ir uzbūvējuši. Tāpēc es esmu šeit, lai būtu pēc iespējas tālāk prom no kara,” viņš novērsa skatienu.

“Bet, Pegaz,” meitene maigi sacīja, “karš ir beidzies.”

“Tas ir beidzies?” Pegazs nespēja noticēt savām ausīm. Viņš no prieka palēcās un tad iesaucās: “Bet kā?! Cik lieliskas ziņas!” Ar siltumu sirdī viņš atcerējās draudzības un prieka pilno laiku pirms kara un ilgojās tajā atgriezties. Viņš gaidīja, ka meitene priecāsies līdzī, bet tā vietā viņa tikai nopietni to uzlūkoja.

“Jā, karš ir beidzies. Bet cilvēki ir mainījušies – viņi ir nobijušies un vīlušies. Viņu mājas ir sagrautas, un viņi baidās, ka karš var atsākties. Viņi ir zaudējuši cerību.”

Pegazs atpazīna bezcerības sajūtu, tā bija biedējoša un uzdzina vientulību. Viņš saprata, ka ir kaut kas jādara. “Es atceros laikus, kad valstis dzīvoja mierā un saticībā. Es gribu atgādināt cilvēkiem par šiem laikiem un palīdzēt viņiem atkal apvienoties,” viņš izlēmīgi sacīja.

Meitene piekrītoši pamāja ar galvu. “Vai tu vari iedomāties veidu, kādā cilvēkiem turpināt dzīvi pēc kara?” viņa tam jautāja.

Pegazs mirkli klusēja, iegrimis domās, kamēr apkārt sapulcējās neliels ziņkārīgo meža zvēru bariņš, kas vēroja viņu un noslēpumaino svešinieci. “Miers būs iespējams tikai tad, ja cilvēki atradīs kaut ko, kas rūp viņiem visiem, kaut ko, kas būs viņiem kopīgs. Es viņiem palīdzēšu!” viņš teica, pēkšņi apņēmīgi izplezdams savus milzīgos spārnus. Zvēri bijībā noelsās, viņi šos spārnus izplestus vēl nekad nebija redzējuši.

Meitene pamāja ar galvu. “Ja visi cilvēki strādās kopīga mērķa labā, viņi redzēs, kādas ir visiem kopīgās vajadzības, viņi sāks cits citam uzticēties un iemācīsies strīdus risināt ar vārdiem, nevis karojot. Turklāt cilvēki sapratīs, ka kopā viņi ir stiprāki. Cik laba ideja, Pegaz!”

Pegazs atbildēja: “Es jau šodien pat pametīšu šo mežu un došos pie viņiem. Paldies, ka atnāci un pastāstīji par kara beigām! Šķiet, ka būs daudz darāmā.”

“Es novēlu tev visu to labāko,” sacīja meitene, “un labprāt pievienotos, bet mēs ar Vērsi tevi tikai lieki aizkavēsim. Taču es vēlos, lai tevi pavada mans labākais draugs Balodis. Esmu pārliecināta, ka no jums iznāks lieliska komanda!”

Balodis, kurš bija sēdējis tuvējā kokā, pielidoja pie Pegaza un līgani nolaidās uz zemes spārnotā zirga priekšā. “Sveiks, Pegaz! Lidosim kopā?”

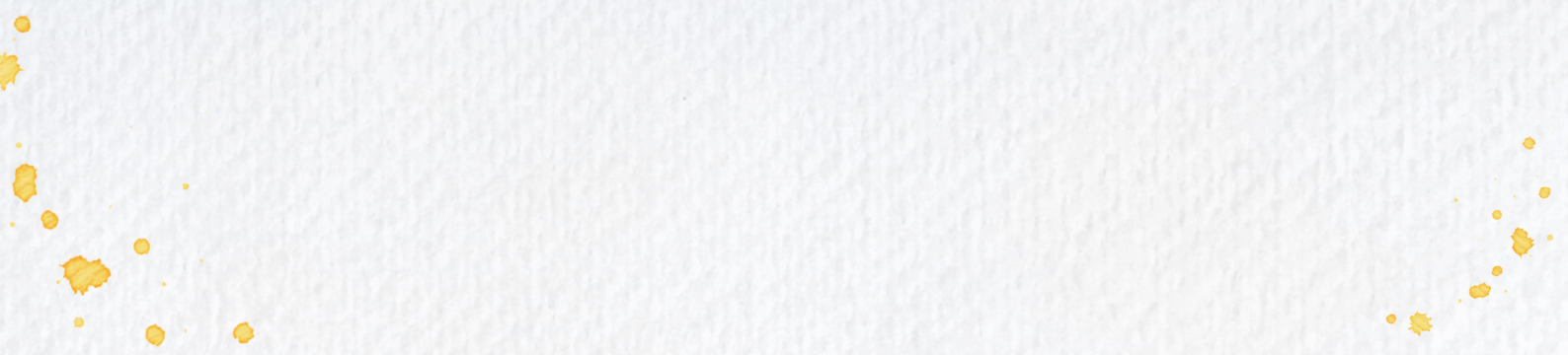

Meitene uzkāpa Vērsim mugurā un pasmaidīja. “Es zinu, ka jums viss izdosies!”

Vērsis pamazām sāka soļot projām. “Tu man nepateici savu vārdu!” Pegazs sauca meitenei nopakaļ.

“Eiropa!” viņa atsauca un pazuda skatienam, atstājot aiz sevis dziestošu zvaigžņu plīvuru.

Pegazs jutās apmulsis. Kāpēc meitene tik pēkšņi nozuda un kā gan lai viņš pārlicina cilvēkus apvienot spēkus un dzīvot mierā?

Stāsts, ko jūs tagad klausāties, ir izdomāts, bet varbūt jūs tajā pamanījāt dažas lietas no īstās dzīves?

Eiropas kontinents ir nosaukts Eiropas vārdā — tā sauca kādu princesi sengrieķu mitoloģijā. Saskaņā ar mītu Zevs, debesu un pērķona dievs, viņa iemīlējās. Viņš pārvērtās par baltu vērsi un aizveda princesi uz Krētas salu, lai dzīvotu tur kopā ar viņu.

Eiropa ir viena no septiņām pasaules daļām. Ģeogrāfiski un kulturāli daudzveidīga, tā ietver 44 valstis, un tajā dzīvo vairāk nekā 700 miljoni cilvēku. Eiropā ir daudz skaistu vietu ar aizraujošu vēsturi un kultūru. Tur dzimuši daudzi pasauleslaveni zinātnieki, izgudrotāji, mākslinieki, komponisti, kā arī populāri dziedātāji un aktieri un veiksmīgi sportisti.

Bet Eiropas stāsts nav tikai par izciliem sasniegumiem. Ir arī daudz kā tāda, ar ko mēs nevaram lepoties. Daudzu gadsimtu garumā Eiropas valstis ir viena ar otru bez žēlastības karojušas. Šo karu uzsācēji parasti vēlējās iegūt vairāk varas, vairāk mantas vai pievērst visus savai ticībai. Divdesmitajā gadsimtā Eiropā izcēlās divi lieli kari, kuros nācās iesaistīties arī citām pasaules valstīm. Tieši tāpēc tos dēvējam par pasaules kariem. Šajos karos gāja bojā miljoniem cilvēku un, kariem beidzoties, Eiropa bija nabadzīga un sagrauta.

Eiropieši bija no zaudējumiem un iznīcības pārguruši, un nākotne viņus biedēja. Vai varētu kaut ko darīt, lai šādi kari vairs neatkārtotos? Vai domstarpības varētu atrisināt ar citiem līdzekļiem, nevis karojot? Paklausīsimies nākamo nodaļu, lai uzzinātu, kas tālāk notiek Pegaza stāstā!

2. nodaļa

Pegazs brīdi palika raugāties uz to vietu pie apvāršņa, kur meitene bija izgaisusi. Lai gan viņam joprojām bija daudz jautājumu, viņš zināja, ka kavēties nedrīkst. Viņš savēzēja spārnus un, ar Balodi pie sāniem, pirms došanās projām pēdējo reizi apmeta loku virs meža, atvadoties no draugiem zvēriem. Drīz vien viņi tālumā jau varēja saskatīt lielas pilsētas un lejā mazus ciematus. No ēkām vairs necēlās ugunsgrēka dūmi, bet neskanēja arī smieklī vai mūzika. Noskaņojums bija drūms — cilvēki sēdēja, galvas zemu nokāruši.

“Cik briesmīgi redzēt šīs valstis un cilvēkus tik bēdīgā stāvoklī! Mums jāiedveš viņiem cerība un jāpalīdz panākt, lai miers turpinātos ilgi,” skaļi prātoja Pegazs.

“Vispirms mums jānoskaidro, kas cilvēkiem ir svarīgs,” atbildēja Balodis. No tālienes viņi redzēja cilvēku bariņu, kas kalna pakājē sēdēja nelielas lauku mājas durvju priekšā.

“Laižamies lejā un mēģinām ar viņiem parunāt,” ieteica Balodis. “Ja mēs pabūsim daudzās vietās un parunāsim ar pietiekami daudziem cilvēkiem, mēs varētu saprast, kas ir tas, kas ir svarīgs ikvienam.”

Pegazs liegi nolaidās netālu no ļaudīm un straujā solī rikšoja viņiem klāt. Viņam blakus lidoja Balodis. Cilvēki pietrūkās kājās, nobijušies no spārnotā zirga, kas bija pēkšņi parādījies debesīs.

“Nebaidieties!” Pegazs sauca, tuvodamies jau lēnāk. “Mēs esam šeit, jo vēlamies aprunāties.”

Cilvēki negaidītos viesus vēroja ar aizdomām.

“Vai tu esi Pegazs?” vaicāja kāda sieviete, neticīgi iepletusi acis.

“Jā, esmu,” tas apstiprināja.

“Mēs neesam redzējuši tevi lidojam debesīs gadiem ilgi! Mēs domājām, ka esi devies projām uz visiem laikiem.”

Pegazs nolieca galvu, it kā atvainodamies. “Es devos projām, kad sākās karš, bet biju ļoti priecīgs, kad dzirdēju, ka tas ir beidzies. Es atgriezos, cik ātri vien varēju, un patiesībā esmu šeit ieradies, lai palīdzētu jums veidot mierīgāku nākotni.”

Tad ierunājās kāds vīrietis. Viņa seja pauda neticību. “Kari ir beigušies, jā. Bet es neesmu pārliecināts, ka tu varētu atrast veidu, kā panākt, lai miers iestājas uz palikšanu.” Pūlis piekrītoši murmināja.

“Miers mūsu zemēs būtu īsts sapņa piepildījums,” atkal ierunājās tā pati sieviete, “taču šobrīd mums ir citas problēmas. Mūsu mājas ir sagrautas, un mums nav dēļu, lai tās uzceltu no jauna. Mēs to mācētu izdarīt,” viņa teica, rādot uz lielu zāģi un darbgaldu, uz kura balķi reiz tika zāģēti garos koka dēļos, “taču meži ir nodeguši. Šeit mums vairs nav nekādu koku.”

“Tā kā nav arī malkas, mēs nevaram iekurt uguni, lai pagatavotu maltītes un sasildītos,” piebilda kāds cits.

“Rau tur daži no mums strādāja pirms kara,” sacīja vīrs ar neticīgo seju, norādot uz kalnu sev aiz muguras. “Agrāk tur bija mežs, un mums allaž izdevās sacirst kokus visai pilsētai, bet tagad meža vairs nav.”

Kāda veca sieviete ierunājās: “Bez dēļiem un malkas mēs neko nevaram atjaunot. Mēs vēlamies tikai mierīgi turpināt savu dzīvi, bet karš ir pilnībā aizslaucījis un iznīcinājis visu, kas mums vajadzīgs iztikšanai.”

Pegazs un Balodis uzmanīgi klausījās. Bija daudz, ko pārdomāt. Kad cilvēki bija izrunājušies, Pegazs un Balodis viņiem pateicās un turpināja ceļu. Visās valstīs, kuras viņi apmeklēja, cilvēki vēlējās, lai valdītu miers, taču viņi arī stāstīja par to, cik grūti ir atrast kokus, lai atjaunotu mājas, pagatavotu ēdienu un būtu siltumā.

“Lūk, tas varētu būt tas, kas cilvēkus vieno,” kādu dienu sacīja Balodis, kad viņi bija ceļā uz jau atkal citu pilsētu.

“Kas tieši?” jautāja Pegazs.

“Dēļi un malka.”

“Dēļi un malka nesīs mieru?” Pegazs apmulsis jautāja. “Vai tu gribi teikt, ka tāda parasta lieta kā koka gabals nesīs cilvēkiem mieru?”

Balodis izgudrēm pasmaidīja. “Vai atceries, ka mēs gribējām uzzināt, kas ir svarīgs ikvienam? Svarīgs ir koks, jo bez tā cilvēki nevar pagatavot darbarīkus, būvēt mājas, vārīt ēdienu un apsildīt mājokli.

Pegazs saprata, bet viņam šķita, ka koks nav vienīgais, kas cilvēkiem ir svarīgs. “Visur, kur mēs bijām, cilvēki teica arī to, ka nevēlas vairs karot. Tas nozīmē, ka viņi arī mieru uzskata par svarīgu.

Balodis piekrita. “Ja mēs spētu panākt, ka cilvēki no dažādām valstīm kopīgi audzē mežu un cērt kokus, cilvēki šajā darbā apvienosies un varbūt sapratīs, ka viņiem ir arī citas kopīgas lietas. Tas varētu būt sākums mieram starp viņu valstīm.”

Pegaza acis sajūsmā iemirdzējās. “Ja kādā vietā būs miers, tas palīdzēs atnest mieru arī citur un cilvēki iemācīsies visādās lietās strādāt kopā!” “Mums ir jārunā ar valstsvīriem un jāizstāsta viņiem mūsu ideja, ka kopīga meža audzēšana un koku ciršana varētu būt veids, kā novērst karu,” sacīja Balodis.

Pegaza un Baloža ideja apvienot pasaules tautas, daloties ar tādu resursu kā koks, sasaucas ar reālās dzīves notikumiem.

Tāpat kā stāstā aprakstītais karš, arī kari Eiropā nesa briesmīgu iznīcību un nāvi. Eiropa bija drupās. Eiropas valstu vadītājiem bija vajadzīgs labs plāns, lai nekas tāds vairs neatkārtotos. Kāds francūzis, vārdā Žans Monē, par to daudz domāja un beigās saprata, ka valstij, lai tā varētu sākt karu, ir vajadzīgas divas lietas — dzelzs tērauda ražošanai, no kā izgatavot ieročus, un ogles rūpnīcām un dzelzceļiem.

Eiropai bija daudz ogļu un tērauda, tāpēc Eiropas valstis varēja izgatavot ieročus un karot. Tad nu Žans Monē ierosināja plānu, kas vēl nekad iepriekš nebija izmēģināts — ja varētu pārliecināt senās sāncenses, Vāciju un Franciju, kopīgi ražot ogles un tēraudu, karš starp tām būtu mazāk iespējams, jo tās iemācītos saskatīt ne tikai savas atšķirības, bet arī to, kas abām ir kopīgs. Žans Monē šo ideju apsprieda ar savu draugu Robēru Šūmanu, kurš bija ministrs Francijas valdībā. Robērs Šūmans uzskatīja, ka tā ir ģeniāla ideja, un par to viņš teica runu 1950. gada 9. maijā. Tas bija sākums miera projektam, ko tagad sauc par Eiropas Savienību.

Vai domājat, ka Robērs Šūmans bija noraizējies par to, kā cilvēki uztvers Eiropas apvienošanas plānu? Vai domājat, ka Eiropas valstīm bija viegli apvienoties? Paskatīsimies, kā viss izvērtās Pegaza un Baloža stāstā.

3. nodaļa

Turpmākajās nedēļās Pegazs ar Baloža palīdzību sapulcēja dažādus valstsvīrus un tautas. Bija diezgan iespaidīgi beidzot redzēt visus viņus vienuviet. Pegazu šis skats patiešām saviļņoja. Tas viņam atgādināja laiku pirms kara. Cilvēku valoda, kultūra un apģērbs bija atšķirīgi, taču bija arī tik daudz kā kopīga! Ikviens vēlēja laimi un mieru savai ģimenei. Bija jauki viņus atkal redzēt kopā.

“Dārgie ļaudis,” Pegazs iesāka, “paldies, ka esat šodien šeit sanākuši! Mēs esam jūs aicinājuši, lai pateiktu, ka tad, ja jūsu dažādās valstis strādās kopā, lai audzētu mežu un cirstu kokus, kara vairs nebūs.”

“Koku audzēšana novērsīs karu? Kā tā?” neticīgi jautāja kāds valstsvīrs.

“Ja katra valsts audzēs kokus, kādi tur aug vislabāk, bet jūs visi piekritīsiet ar izaudzēto apmainīties ar kaimiņvalstīm, tad jūs visi vienlīdz labi varēsiet dabūt tādus materiālus, kādi jums vajadzīgi. Tas mazinās strīdus, un visas lietas varēs nokārtot atklāti un draudzīgi; jūs savā starpā sarunāsieties, nevis karosiet. Turklāt daži koki ir izturīgi un labāk piemēroti māju celtniecībai, citi ir ļoti sausi un vislabāk noderēs uguns kurināšanai, lai pagatavotu ēdienu un sasildītos, bet vēl citi ir krāsaini un no tiem iznāk skaisti izgrebti nieciņi, kādus jūs pirms kara pārdevāt savos gadatirgos. Kaimiņu starpā apmainoties ar pašu izaudzēto, ikviens iemācīsies dalīties. Neviena valsts nebūs stiprāka par pārējām, un visi uzplauks,” skaidroja Pegazs.

“Bet katra valsts ir atšķirīga un katrā runā savā valodā,” iebilda kāds no valstsvīriem. Kā mēs visi kopā varēsim strādāt?”

Pegazs jau grasījās atbildēt, kad pēkšņi kāda sirmgalve pūlī ierunājās: “Es atceros laikus, kad cilvēki no dažādām valstīm tirgojās savā starpā. Mēs atradām veidus, kā sazināties, un pat kļuvām draugi, par spīti atšķirībām. Tātad tas ir iespējams!”

“Jā, es arī to atceros!” iesaucās kāds cits. Vēl citi šiem vārdiem piebalsoja.

“Miers ir iespējams!” viņi sauca.

“Jā! Mēs vēlamies mieru!” daudzās balsīs saviļņojās pūlis.

To dzirdot, Pegazs juta atvieglojumu un prieku. Kad pūlis bija apklusis, Pegazs deva vēl pēdējo padomu dažādaajām valstīm: “Miers un kopīga strādāšana nenāks uzreiz, bet pamazām, kad jūs sāksiet viens otram uzticēties un viens par otru rūpēties!”

Todien viss beidzās ar lielām svinībām, jo izplatījās ziņa, ka cilvēki ir nolēmuši kopīgi strādāt miera labā.

Visi apvienoja spēkus un sāka dalīties ar saviem koksnes krājumiem, kopīgi saimniekojot ar šo vērtīgo materiālu, kas bija visiem vajadzīgs. Sākumā cilvēki bija atturīgi un mazliet nobijušies. Tomēr, laikam ejot, viņi sāka viens otram uzticēties un saprata, ka arī viņu kaimiņi tieši tāpat vēlas dzīvot mierīgu, laimīgu dzīvi. Viņi saprata, ka labāk ir dzīvot kopā nevis kā ienaidniekiem, bet gan kā draugiem. Sāka piepildīties Pegaza sapnis par to, lai cilvēki kopīgi strādātu mierā, labklājībā un vienotībā. Lietas, par kurām viņi kādreiz bija karojuši, tagad viņus vienoja.

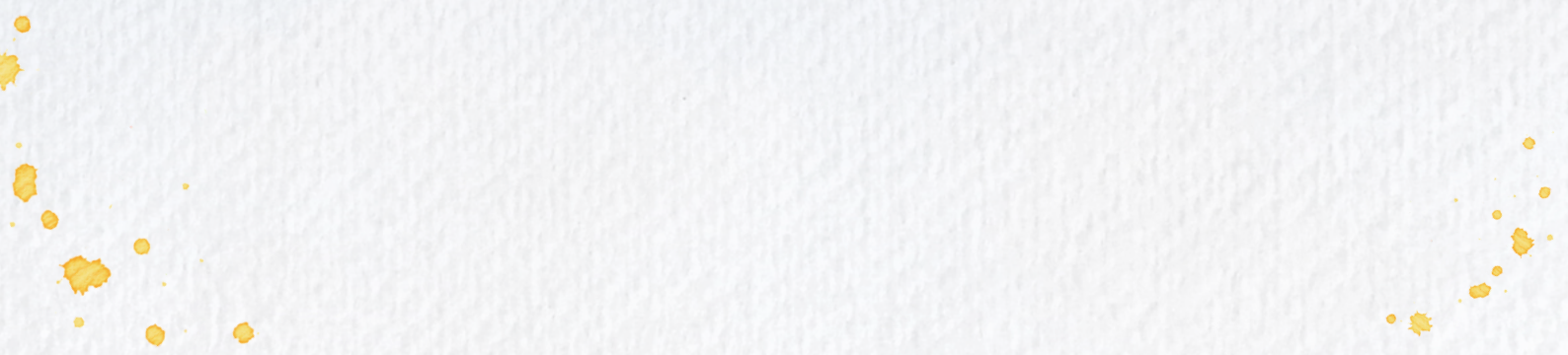
Pēc daudziem gadiem Pegazs un Balodis kādu dienu, kopā lidojot, atkal pavērās lejup. Viņi redzēja, ka cilvēkiem klājas daudz labāk — kara postījumi bija novērsti, iestādīti jauni meži un pilsētās atkal kūsāja dzīvība. Bērni skolās rotaļājās, cilvēki dejoja, izgudroja visu ko jaunu, strādāja un ar paveikto dalījās savā starpā. Cilvēki, lai cik atšķirīgi viens no otra, savā starpā sapratās un cits citam palīdzēja. Valstis pat bija nolēmušas atcelt savstarpējās robežas, jo cilvēkiem patika vienam otru apciemot un mācīties vienam otra valodu, un iznākumā radās daudzas jaunas draudzības. Pegazs priecīgi pasmaidīja, atcerēdamies Eiropu, meiteni krāsainajā kleitā, kuru viņš pirms daudziem gadiem bija saticis pie upes. Kā viņa lepotos!

Paceldamies augstāk debesīs, Pegazs uzlūkoja Balodi. “Valstis tagad ir vienotas daudzveidībā,” viņš iesaucās, “mēs to paveicām!”

“Jā, ir skaisti to redzēt,” Balodis pamāja ar galvu, “taču cilvēki nedrīkst zaudēt modrību. Visas labās lietas ir izcīnītas ar lielām pūlēm, un tās var tikt atkal pazaudētas, ja viņi aizmirsīs, kāpēc vispār ir apvienojušies.”

Balodis un Pegazs apklusā un iegrima pārdomās. Pēkšņi Pegazs Balodim teica: “Pat ja kādreiz būtu nepatīkšanas un miers atkal būtu apdraudēts, es ticu, ka vienotībā cilvēki atradīs spēku un kopīgi spēs visu labi nokārtot.”

Balodis piekrītot sirsnīgi pasmaidīja, un viņi, jaunu cerību spārnoti, turpināja ceļu.

Cilvēki šajā stāstā, kuru tikko noklausījāties, mācēja atrast veidu, kā panākt mieru savā starpā, — viņi sāka kopīgi saimniekot ar pašu saražotu koksni. Tāpat arī reālajā dzīvē eiropieši sekmīgi panāca mieru, apvienojot tērauda un ogļu ražošanu. Tas bija sākums Eiropas Savienībai, ko saīsināti dēvē par ES.

Tāpat kā stāstā, miera un kopības vēstījums no dažām atsevišķām valstīm izplatījās uz daudzām citām valstīm. Eiropas valstu izveidotā Savienība sākās ar 6 valstīm un turpināja paplašināties, un šodien Savienības sastāvā ir 27 valstis.

Eiropas Savienībā cilvēki ciena viens otra kultūru un valodu. Tas, ka esam daļa no vienas savienības, nenožīmē, ka zaudējam tās lietas, kas padara mūs neparastus. Atšķirībā no tā, kā bija pagātnē, šodien mēs savas atšķirības novērtējam un mācāmies viens no otra, vienlaikus būdami vienoti. Šo vienotību un sadarbību simbolizē Eiropas Savienības karogs, kurā ir 12 dzeltenas zvaigznes, kas izkārtotas aplī.

Eiropas Savienībai ir arī sava himna un īpaša diena, kurā mēs svinam panākto mieru. Eiropas himnas nosaukums ir “Oda priekam”. Tās pamatā ir slavenā komponista Bēthovena Devītā simfonija. Svētku dienu sauc par Eiropas dienu, un tā tiek svinēta 9. maijā. Atceraties, mēs iepriekš runājām par Žanu Monē un Robēru Šūmanu? Robērs Šūmans teica runu 9. maijā, un tāpēc mēs šajā dienā svinam mieru un vienotību visā Eiropas Savienībā.

Šodien varam redzēt, ka eiropieši sadarbojas vairākos veidos — daudzas Eiropas valstis izmanto vienu un to pašu valūtu, ko sauc par eiro. (Pievērsiet uzmanību Eiropai un baltajam vērsim, kas attēloti uz dažām eiro monētām un banknotēm!) Turklāt cilvēki no Eiropas Savienības var strādāt, mācīties un viesoties viens otra valstī bez liekiem dokumentiem vai īpašām atļaujām.

Stāstam, ko dzirdējām par Pegazu un karu, ir laimīgas beigas, taču diemžēl pasaulē joprojām ir vietas, kur cilvēki karo.

Tāpat kā Pegazam mums ir jāpilda savs uzdevums: jāgādā par to, lai princips “vienoti dažādībā” turpinātu darboties un, cerams, lai arvien vairāk cilvēku varētu dzīvot kopā mierā un priecāties viens par otra atšķirībām.

Rakstīsim nākamo mūsu stāsta nodaļu, kurā mieru un labklājību iegūs visi!

